SOUKROMÁ ZŠ ADÉLKA MAŠOVICE

Slovensko 2010

Sraz byl v 7: 45 před školou. Naskládali jsme zavazadla do kufru našeho školního autobusu a pohodlně se usadili na svá místa. Rozloučení s ostatními proběhlo v rychlosti a my vyrazili na dalekou pou•. V Holýšově jsme nabrali poslední dva „účastníky zájezdu“ a ujížděli k dálnici. Po té jsme profrčeli kolem Prahy i Brna. Samozřejmě, že jsme dělali pauzy, ve kterých jsme poctili benzínové pumpy svou návštěvou a nasytili žaludky. Po velkém šplhání serpentinami jsme zastavili před strmou kamennou stěnou, která nesla název Býčí skála. Před ní nás čekal mladý student, který nám dělal průvodce tímto pozoruhodným a záhadným místem. Procházeli jsme jílovitým bahnem a jen díky baterkám, které jsme vezli s sebou, jsme viděli krásu, která se skrývala ve tmě kolem nás. Na konci naší chodby se po 800 m vynořil potok, který zurčel a pěnil skryt zde ve tmě pod horou z kamene… A znovu jsme museli čelit serpentinám, které se zdály být nekonečné.

Když se naskytl pohled na rozlehlé budovy, které bývaly slavné a velice navštěvované, tak se autobusem rozlehlo radostné zvolání „Hranice!“. Po přejetí hranic jsme začali hledat nějaké vhodné místečko na přespání. První pokus se nám nezdařil - okolí rybníka střežila cedule se zákazem stanování. Ale na druhý pokus jsme se trefili pěkně. Už byla tma, když jsme najížděli na opuštěnou louku obklopenou ze tří stran lesem.

Rychle zbudovat stany, a pak, po zasycení žaludků, šup do spacáků. Noc byla „vela“ větrná a byly chvíle, kdy jsme se báli, aby nám neodletěl stan. Ráno jsme se probudili a venku jemně mrholilo, rychle jsme zabalili stany, umlčeli kňourající žaludky a jeli do našeho cíle, který nese název Zaježová. Malinko jsme bloudili, aby se neřeklo, že jsme nic nedělali.

V Zaježovej jsme vyzvedli našeho slovenského kamaráda ze školní družiny a on nás navedl,lépe než GPS, až k jejich stavení. Tam jsme se seznámili s velikým osazenstvem a oni nás přijali mezi sebe. Byla doba oběda, a tak jsme se všichni najedli z velkého hrnce plného špaget. Po obědě jsme každý dostal špalek dřeva, ze kterého jsme s potem na čele a křečích v rukou dokázali udělat umělecké misky. Nikdo z nás si nemyslel, že jsme tak zruční a trpěliví. Po robotě jsme si každý našel svůj koutek, kde budeme spát. Někteří na matračkách v pokoji u kamarádů, jiní v maringotce, která dělala čest svým majitelům. Také bych jednou chtěla takovou mít. Ráno jsme po sýrové snídani vyrazili do školy, tam jsme poznali další kamarády a seznámili se pomocí her. Pak jsme česali vlnu a dělali filcované kapsičky. Nikomu z nás se ze školy nechtělo, ale byli jsme pozvaní na Sekier, samotu v lesích, kde pro nás měli připravený oběd. K té samotě jsme se ale nejprve museli nějak dostat…, rozvodnění potoka nám to moc neusnadnilo. Nejjednodušší bylo sundat si boty i ponožky a „přečvachtat“ blátivé a mokré úseky. No, zvládli jsme to nakonec všichni.

Na Sekiery nás uvítaly dvě ostřílené obyvatelky (mladé, sličné slečny) a daly nám ohromný hrnec polévky, kterou zaručeně nikde jinde nikdo neumí. Nebyl problém sníst 4 vrchovaté talíře. Oběd jsme si šli odpracovat na zahrádku plením záhonků se vším, co je zde na samotě potřebné k přežití. Při práci jsme si hezky povídali a bylo nám fajn. Mezitím, co se plelo, jsme se ještě střídali u kolovrátku, který jsme se učili ovládat. Loučili jsme se postupně, jak zrovna kdo dokončil svou práci… Další den jsme odvážně vyrazili do hor. Brodili jsme se vysokou travou a prodírali lesem. Sluníčko nám krásně svítilo, když jsme se „pásli“ na jahodovém paloučku a jemný větřík foukal, když jsme všemožně i nemožně dováděli. Ten večer, co pak nastal, byl poslední „tady“. Děti spolu dováděly, dospělí debatovali a já jsem čas trávila cvičením divokého poníka, který mi za ten týden přirostl k srdci i k duši… Ráno jsme se museli rozloučit, nikomu z nás se nechtělo pryč. Všichni jsme si uvědomili, jak jsme se stali za těch pár dní „velkou rodinou“, která uměla vždy spolupracovat… Ta velká rodina zůstane v našich srdcích i až odjedeme, tím jsem si jistá. Cestou domů jsme byli na Buchlově, kde jsme viděli obřího brouka- roháče a ochladili se zmrzlinou. Výlet jsme zakončili návštěvou krásného Křivoklátu. Dny byly tak příjemně zaplněny, že se to člověku slije vše do jednoho, který by neměl mít konec…

Adéla Halíková, 9. třída

OKÉNKO STOPAŘI

Stopařské šlapání

Dne 8.května proběhl druhý ročník "Stopařského šlapání". Vše začalo již v dopoledních hodinách, kdy bylo nutno vše připravit pro zdárný průběh. Bylo třeba označit trasy, připravit stanoviště, startovní karty a vše zakreslit do plánu trati.

Pro děti a pro rodiče, kteří se této naší akce zúčastnily bylo opět připraveno několik tras o různých délkách. Tam byly připraveny stanoviště na kterých si každý mohl vyzkoušet a porovnat svou dovednost v plnění zadaných úkolů s ostatními účastníky. Jednalo se například o střelbu ze vzduchovky, střelbu s luků, zdolání lanové lávky, přelézání sítě zavěšené mezi stromy, zatloukání hřebíků do špalku, atd.

První účastníci se vydali na tra• ve12:00 hod a díky velkému počtu zúčastněných se poslední vraceli po 17:00hod. Všichni účastníci obdrželi pamětní list a celá akce byla zdárně ukončena opékáním buřtů. Akce se zúčastnilo kolem osmdesáti lidí a čtyři psi.

Chtěli bychom tímto poděkovat všem zúčastněným, že s námi všemi aktivně strávili sobotní odpoledne. Velký zájem nejen dětí, ale i rodičů nás stále utvrzuje v tom, že naše práce není marným plýtváním času, ale je pro radost a potěšení nás všech. Díky.

Sportovní den

Další, již tradiční akcí, kterou jako PS Stopaři uskutečňujeme je "Sportovní den". Letošní ročník tohoto sportovního zápolení připadl na 29.května. Závod probíhal na parkovišti u garáží a v přilehlých ulicích sídliště v již známých disciplínách, jako jsou jízda s kočárkem, jízda na koloběžkách, jízda na tříkolkách, jízda na odrážedlech, jízda na kole a jízda na kolečkových bruslích.

Počasí závodníkům přálo a snad proto nedošlo k žádnému zranění a vše proběhlo i díky pomoci městské policie bez problémů.

Pokračování na str. 8